

Adéu a un creador versàtil i compromès

Dies enrere

Emili Teixidor

Vacances o no

Emili Teixidor era col·laborador habitual de Presència des de finals dels noranta. Aquest és el darrer article que hi ha escrit. Sortirà publicat aquest diumenge

Futbol. Molts periodistes, esportius o no, analitzen en articles i comentaris el prodigi –ells ho qualifiquen així– del joc de futbol de Guardiola. Arriben a dir que «Guardiola ha feminitzat el futbol» en contrast amb la brutalitat del joc de Mourinho, i com si les virtuts de bona educació i respecte a les regles fossin exclusivament femenines. Un amic arriba a dir que «el futbol de Guardiola és com la dona que a les dones els agradaria que agradés a les altres dones», carai! I no parlo d'altres anàlisis que intenten penetrar encara més endins, en el seu caràcter, etcètera. Si continuen així, arribaran a esbrinar l'escola de filosofia que inspira l'entrenador! Jo diria que és fàcil: el seny i la feina!

Diners. És difícil d'entendre que les autoritats retallin els diners per a sanitat i educació, dient que no hi ha prou diners, i pocs dies després davant l'ensorrament de Bankia proclamïn que trobaran els diners que calguin, siguin els milions que siguin, i el banc, per mal gestionat que hagi estat –i sense que demanin responsabilitats als mals gestors–, tindrà el líquid monetari que trauran del diner públic. Això per un cantó, i per l'altre no sé si s'han adonat del mal exemple que donen als ciutadans, que així aprenen que hi ha negocis que el govern protegeix fins al darrer cèntim i hi ha em-

preses que deixen caure com si res, i fins i tot exigeixen responsabilitats penals als seus directius i propietaris i els tanquen a la presó si cal. Que diguin quins negocis són protegits i assegurats i quins no.

Vacances. Es notarà la crisi a les vacances? O sigui sortiran més, igual o menys, els ciutadans, el temps de vacances? Fins ara sembla que els turistes que visiten el país no solament no han minvat sinó que han augmentat una mica, fins al punt que hi ha estudis en què els ingressos pel turisme són una de les fonts que aguanta l'economia, o el que queda per aguantar. Si la gent surt menys, els ajuntaments de les grans ciutats programaran activitats per oferir al personal que es queda? I les poblacions turístiques miraran d'atraure més visitants de fora per compensar la caiguda del turisme interior? Hi ha una mica d'enjòlit per veure com la crisi afecta les vacances.

BI. Han obert la polèmica sobre si l'Església ha de pagar l'impost que grava els béns immobles, i de seguida han sortit dubtes sobre si els partits, sindicats i altres organitzacions el paguen o no. Els ciutadans no haurien de conèixer clarament qui paga i qui no paga i les raons de l'exempció? La manca de transparència, la foscor,

LLUÍS ROMERO

sempre és sospitosa d'irregularitats. L'Església fa una colla de serveis socials impagables, però també caldria que es coneguessin millor, per evitar situacions com aquesta, per exemple. I ja he sentit sectors eclesíastics que opinen

que la jerarquia ja hauria d'haver fet el primer pas per informar i col·laborar de la millor manera. Per cert que m'asseguren que hi ha gent que instal·la una capella a casa seva per no haver de pagar l'IBI, ja que consta com a *espai de*

cul·te. I si hi instal·len un *espai social* perquè els eximeixin de pagar com als partits i sindicats i altres?

Paradisos. Els diaris no deixen de parlar dels paradisos fiscals on els que poden amaguen els seus calerons. ¿Podrien dir per al públic en general quins són aquests llocs i com s'hi arriba? La democràcia és per a tothom o no? Doncs paradisos a l'abast de tothom també. Com a mínim informativament. Si no, parlem dels paradisos com del cel i l'infern cristians, sense saber on són. Molts advocats i amics que treballen en bancs i caixes em diuen que el 80% de les consultes que reben és per demanar on poden portar els seus estalvis perquè estiguin segurs. Si això no és por, o una situació de neguit financer, ja em diràs què és!

«Enxufats». Tampoc no estaria malament, si hem d'estar ben informats en una bona democràcia com la que diuen que tenim, que els bancs publiquessin tots els membres dels consells nomenats a dit, i el seu grau de parentesc amb els polítics de torn, sovint polítics ells mateixos, per saber a quines mans hem de morir. La llista d'amics, polítics i parents a Bankia fa feredat.

Hisenda. M'arriben avisos perquè en la declaració d'Hisenda marqui amb un signe la casella destinada a *Persones al seu càrrec* posant-hi que mantenim reis, governs, banquers... i tota la pesca. És una idea.

Postguerra amb rancúnia i violència

Títol: *Pa negre*
Any: 2003

Gràcies al seu èxit cinematogràfic, 'Pa negre' és l'obra per a públic adult més llegida de Teixidor. De nou tornem a la plana de Vic de la postguerra, vista a través dels ulls d'un nen, amb el pare empresonat per motius polítics i una mare que ha de lluitar durament per

tirar la família endavant. Les revenges i la violència, la por i l'odi ho dominen tot.

Una guia per promocionar la lectura

Autor: *La lectura i la vida*
Any: 2007

Un assaig, dirigit bàsicament a mestres i pares, que vol ser una guia per promocionar la lectura entre els més petits. Aquesta era una de les obsessions més importants de l'autor. "Sense la literatura no seríem el que som, no seríem humans", afirmava Teixidor.

L'autor estava convençut que la literatura contribuïa a ser una persona millor.

Retorn a un món claustrofòbic

Títol: *Els convidats*
Any: 2010

Última novel·la de l'escriptor, en la qual va tornar a endinsar-se en el món claustrofòbic i de postguerra de 'Pa negre'. Novel·la de protagonisme col·lectiu, amb el rerefons d'un accident devastador i una celebració familiar, que teixeix un lligam de rela-

cions que posa en contacte els àmbits personals i grupals amb les tragèdies col·lectives.